

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.138/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Viszló Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Viszló László ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felperes 1 címe) I. rendű és **Felperes2** (felperes 2 címe) II. rendű felpereseknek – a Márton és Társa Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Nemes Dénes ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyú perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.71.664/2020/3. számú ítéletével szemben az alperes által 4. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében részben megváltoztatja és az alperes által az I. rendű felperesnek fizetendő átalánykártérítés összegét 6.600.000 (hatmillió-hatszázezer) forintra, a II. rendű felperesnek fizetendő átalánykártérítés összegét 7.200.000 (hétmillió-kettőszázezer) forintra leszállítja.

Az I. rendű felperest terhelő 396.000 (háromszázkilencvenhatezer) forint eljárási illetéket, továbbá az alperest terhelő 828.000 (nyolcszázhuszonnyolcezer) forint eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint, a II. rendű felperesnek 135.000 (százharmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 432.000 (négy százharminckétezer) forint elsőfokú eljárási és 144.000 (egyszáznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket az állam javára. Az I. rendű felperest terhelő 132.000 (százharminckétezer) forint, továbbá az alperest terhelő 1.104.000 (egymillió-száznegyezer) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. február 15. napján meghozott kijavított ítéletében, a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az I. rendű felperes javára 8.250.000 forint, a II. rendű felperes javára 9.000.000 forint átalánykártérítés megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és akként rendelkezett, hogy az eljárási illetéket az állam viseli. Az elsőfokú bíróság a 20.M.71.664/2020/7. számú jogerőre emelkedett végzésével a tárgyaláson kihirdetett ítéletre tekintettel az elsőfokú ítélet kijavításával kötelezte az alperest a felperesek részére fejenként 250.000 forint perköltség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes 2017. október 1-jétől közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperes jogelődjével, majd jogviszonyváltást követően 2018. október 1-jétől létesített határozott idejű munkaviszonyt az alperessel 2020. június 30. napjáig. A II. rendű felperes az alperesi jogelőddel 2017. február 1-jétől állt közalkalmazotti jogviszonyban, majd jogviszonyváltást követően 2018. október 1-jétől, 2020. május 31. napjáig szóló határozott idejű munkaviszonyban állt az alperessel.

[3] A közigazgatás modernizációja érdekében szükséges intézkedésekről szóló 1535/2018. (X. 29.) Korm. határozat (a továbbiakban: Korm.határozat) alapján az alperes csoportos létszámcsökkentést rendelt el. Ennek keretében került sor a felperesek munkaviszonyának megszüntetésére a 2018. november 29-én kelt felmondásokkal, amelyek alapján a felperesek munkaviszonya 2018. december 31. napjával szűnt meg. Az alperes a felmondásokat a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontjára és a 66. § (8) bekezdés c) pontjára alapította, továbbá a Korm.határozat 2. pontjában elrendelt, az alperest is érintő létszámcsökkentés végrehajtására.

[4] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.220/2020/6. számú végzésével elrendelt megismételt eljárásban, az elsőfokú bíróság az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontja, továbbá 75. § (1) bekezdése és 79. § (1) bekezdés b) pontja értékelésével azt vizsgálta, hogy a felmondásokban hivatkozott létszámcsökkentést elrendelő kormányhatározat olyan elháríthatatlan külső oknak minősül-e, amely az alperes részéről a munkaviszony további fenntartását lehetetlenné tette.

[5] Az elsőfokú bíróság ezt jogkérdésnek tekintette és kifejtette, hogy az elháríthatatlan külső ok körébe kizárólag olyan tényállások tartozhatnak, amelyekre a munkáltatónak nincsen semmilyen ráhatása, befolyása. A vis maior az elsőfokú bíróság értelmezése szerint olyan természeti vagy emberi eredetű ellenálthatatlan erőt jelent, amely abszolút jellegű, ezáltal nem hárítható el az emberek számára elérhető eszközökkel. Az

elsőfokú bíróság álláspontja szerint egy kormányhatározat végrehajtása nem tekinthető vis maior helyzetnek, melyre tekintettel az alperes ezzel összefüggésben nem hivatkozhatott jogszerűen az Mt. 66. § (8) bekezdés c) pontjára. Kétségtelenül kötelezettsége volt a kormányhatározat végrehajtása. Ennek során azonban az Mt. szabályainak megfelelően kellett volna eljárnia, a felperesek határozott idejű munkaviszonyát kizárólag a 12 havi távolléti díj megfizetésével lehetett volna jogszerűen megszüntetni. Ezt támasztotta alá az Mt. 75. § (1) bekezdése is, mely szerint az Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott azonnali hatályú felmondások körébe tartozik a csoportos létszámcsoökkentés elrendelése.

[6] A jogellenesség jogkövetkezményeit illetően az elsőfokú bíróság a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 193. § (5) bekezdése alapján értékelte a felperesek keresetét, melyben 24 havi távolléti díj megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Megállapította, hogy a 12 havi távolléti díjat jogszerű elbocsátás esetén az alperesnek mindenképpen meg kellett volna fizetnie. Ahhoz, hogy a jövedelempótló átalánykártérítés kifizetése szankcionális jelleget is kapjon, az elsőfokú bíróság érvelése szerint indokolt volt a 12 havi távolléti díjhoz képest többletösszeg megfizetése is. Erre tekintettel további 3 havi távolléti díj megfizetését találta indokoltnak. Azt is figyelembe vette, hogy a felperesek jogviszonya a jogelőd munkáltatónál töltött időszakra is figyelemmel nem minősült huzamos időtartamú jogviszonynak. Ezen kívül mindkét felperes az elbocsátását követően rövid időn belül újabb jogviszonyt létesített.

[7] A kárenyhítési kötelezettség kérdését az elsőfokú bíróság nem találta szükségesnek vizsgálni. A mérlegelés útján megállapított, személyenként 15 havi távolléti díj a jogsértés súlyával arányban állt, ezért ennek megfelelő összeg megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése

[8] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte a Pp. 380. § c) pontja és 381. §-a alapján. Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet Pp. 383. § (2), (3) bekezdésén alapuló megváltoztatásával a felperesek keresetét elutasító érdemi döntés meghozatalát kérte.

[9] Az alperes érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete eljárási és anyagi jogi szempontból is jogsértő. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményéből okszerűtlen következtetésekre jutott, ezért megalapozatlan döntést hozott.

[10] Az Mt. 285. § (3) bekezdése megsértését állította azzal, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jelölte meg a döntés jogalapjaként az Mt. 75. §-ára tekintettel a Kttv. 193. §-ában foglaltakat, továbbá figyelmen kívül hagyta az elsőfokú eljárás során a 2020. január 17-

én előterjesztett alperesi nyilatkozatot és ez önmagában is megkérdőjelezi az elsőfokú ítélet jogszerűségét. Rámutatott, hogy köteles volt végrehajtani a Korm.határozatban foglaltakat és a létszámcsoökkentés elrendelése közszolgálati tisztviselők esetében a Kttv. 63. § (1) bekezdés a) pontja értelmében megalapozhatja a kormányzati szolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetését.

[11] A Kúria MK 95. számú állásfoglalására utalva kifejtette, hogy a létszámcsoökkentés elhatározása a munkáltató gazdálkodási, vezetési jogkörébe tartozó kérdés, amelynek indokoltsága, célszerűsége a munkaügyi perben nem vitatható. Erre tekintettel nem befolyásolhatja a felmondás jogszerűségét, hogy az átszervezés célszerű volt-e, vagy a munkáltató miért az érintett munkavállaló munkaviszonyát szüntette meg. Szintén nem vizsgálhatja a bíróság, hogy azonos munkakört betöltő munkatársak közül, miért az érintett munkavállaló munkaviszonya lett megszüntetve. Mindezekre tekintettel az alperes álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság nem volt jogosult felülbírálni a mérlegelési jogkörben meghozott döntését, tehát azt, hogy a létszámcsoökkentés keretében, mely munkavállalók munkaviszonyát szüntette meg. Az alperes az eljárása során az irányadó jogszabályokat nem sértette, azok maradéktalan betartásával járt el. Erre tekintettel a felperesek keresete nem volt megalapozott.

[12] Az alperes fellebbezésében vitatta az elsőfokú ítélet indokolásának az elháríthatatlan, külső okkal összefüggő részét is. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen azonosította az elháríthatatlan külső ok fogalmát a vis maior fogalmával, amely részben természetbeni lehetetlenülést, természeti katasztrófát jelent. Ezzel szemben a vis maiort megvalósíthat természetbeni lehetetlenülés, azaz természeti katasztrófa, földrengés, tűzvész által előidézett helyzet, ugyanakkor vis maior jogi lehetetlenülésből is adódhat. Ilyen eset lehet pl. a különleges jogrend bevezetése. Az elháríthatatlanság kritériuma, hogy az adott esemény kívül essen az érintett munkáltató működésén, ellenőrzési, felügyeleti körén. Tekintettel arra, hogy az alperesnek, mint munkáltatónak a Korm.határozat meghozatalára, azaz az államhatalmi aktusra sem közvetett, sem közvetlen ráhatása nem volt, ezért az számára elháríthatatlannak minősült, az alperes ellenőrzési körén kívül esett. Az alperes kifejtette, a vis maior kifejezés nagyobb erőt jelent, ami az elháríthatatlan külső ok fogalmának az csupán egy részhalmaza. Az elháríthatatlan külső ennél jóval tágabb fogalom, annak más nagyobb, belső erő, hatalom is megfeleltethető, mint természetes személy esetében a halálozás.

[13] Az alperes fellebbezésében jogi lehetetlenülésként hivatkozott a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 1. § (1) bekezdés b) pontja és 23. § (1) bekezdés b) pontja alapján, továbbá a központi államigazgatási szervekről, valamint a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény 1.§ és 2.§ -a alapján arra, hogy a létszámcsoökkentéskor alkalmazott Korm.határozat egyértelmű rendelkezéseket tartalmazott a végrehajtandó feladatok, a foglalkoztatotti létszám tekintetében. Az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésével ellentétben mindez olyan, az alperes ellenőrzési körén kívül eső eseménynek minősült, amire nem volt képes hatást gyakorolni, a kormány határozatát köteles volt végrehajtani. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a Korm.határozat nem adott alapot az Mt. 66. § (8) bekezdés b) pontja alkalmazására.

[14] Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság tévesen, és a Kttv. 258. § (7) bekezdése rendelkezéseivel ellentétesen utalt az Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontjára, illetve ezáltal az Mt. 75. § (1) bekezdésére, amely a Kttv. alapján a felperesek jogviszonyában nem alkalmazható. Ebből következően a tizenkét havi távolléti díj megfizetésének az elmaradását sem lehetett a terhére értékelni, hiszen nem az Mt. 75. § (1) bekezdésén alapuló azonnali hatályú felmondással szüntette meg a felperesek munkaviszonyát és erre nem is volt jogszerűen lehetősége.

[15] Az alperes az összecszerűséget amiatt is vitatta, mert az I. rendű felperes munkaviszonya csupán néhány hónapig állt fenn, a felperesek munkaereje pótolható volt, távozásukat követően külső helyettesítésre nem is volt szükség, illetve nem kellett új munkatársat felvenni a pótlásukra. Ezért az átalánykártérítés mértékének a törvényi minimumra történő leszállítását kérte, továbbá perköltségigényt is érvényesített fellebbezésében.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme

[16] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérték. Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megfelelő jogi következtetések alapján érdemben helyes döntést hozott.

[17] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy az ügy elbírálása jogkérdésnek minősült és helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy egy kormányhatározat nem minősülhet vis maiornak. Az alperes jogszerűen 12 havi távolléti díj megfizetésével szüntethette volna meg a felperesek munkaviszonyát. A mérlegelési jogkörre vonatkozó hivatkozás nem volt jelentősége jelen jogvitában, mert a felmondások az Mt. 66. § (8) bekezdésére alapítva lettek kibocsátva. Ennek ellenére az alperes a határozott idejű munkaviszony megszüntetésére vonatkozó szabályokat nem tartotta be, mert a fizetési kötelezettség alóli mentesülés érdekében a Korm.határozatra hivatkozva intézkedett a felperesek munkaviszonyának a megszüntetéséről.

[18] A felperesek a vis maior jelentőségét illetően sem értettek egyet a fellebbezésben foglaltakkal. A vis maior valóban olyan elháríthatatlan külső ok, körülmény, amelyre a munkáltatónak nincs semmilyen ráhatása, befolyása. A Ptk. 6:142. §-ához fűzött kommentár szerint vis maior lehet olyan természeti csapás, de akár politikai, társadalmi esemény vagy rendkívüli állami intézkedés is, ami elháríthatatlannak minősül. Az államszervezet normális működésében megalkotott jogszabály, döntés, vagy kormányhatározat azonban nem tartozik ebbe a körbe. A Kttv. 258. §-ával kapcsolatos fellebbezési érvelés is alaptalan volt, mivel az Mt. 66. § (8) bekezdése alkalmazása a felperesek jogviszonyában nem volt kizárt. Az alperesnek ez alapján kellett volna eljárnia, vagyis a határozott időből hátralévő időre, de legalább 1 évre járó távolléti díj megfizetésével

kellett volna megszüntetni a jogviszonyokat. A felperesek az összecszerűség kérdésében is egyet értettek az elsőfokú bíróság érvelésével.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[19] Az alperes fellebbezése kisebb részben alapos.

[20] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és részben helytálló jogi következtetések levonásával érdemben jogszerű döntést hozott a jogalap tekintetében.

[21] A felpereseket az alperes közszolgálat keretében, de munkaviszonyban foglalkoztatta. Jogviszonyukra a Kttv. és az Mt. rendelkezéseit a Kttv. 258. §-ában foglaltakra figyelemmel kellett alkalmazni. Az alperes a felperesek jogviszonyát az Mt. 64. § (1) bekezdés b) pontjára és 66. § (8) bekezdésére hivatkozással szüntette meg felmondással. A felmondás jogának gyakorlása, bár a munkáltatónak az érintett kiválasztása vonatkozásában van mérlegelési joga, nem minősül mérlegelési jogkörben hozott döntésnek, ezért a fellebbezésnek az Mt. 285. § (3) bekezdésére való hivatkozása alaptalan volt.

[22] A munkáltatói intézkedés jogszerűsége körében azt kellett vizsgálni, hogy az abban hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően történt-e a felperesek jogviszonyának megszüntetése. Az Mt. 66. § (8) bekezdése azt az estkört szabályozza, hogy a munkáltató hogyan szüntetheti meg a határozott idejű munkaviszonyt, ha annak fenntartása elháríthatatlan külső ok következtében lehetetlenné válik. A perben az volt a kérdés, hogy az alperes számára létszámcsökkentést elrendelő Korm. határozat ilyen indoknak minősült-e.

[23] Az alperes fellebbezésében helyesen fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben e jogszabályhelyhez kapcsolódóan az elháríthatatlan külső ok fogalma nem csak a vis maior eseteket foglalja magában. Ettől függetlenül azonban a Korm.határozat nem minősült az alperes szempontjából elháríthatatlan külső oknak. A létszámcsökkentésről szóló határozat ugyanis munkajogi értelemben a munkáltató döntésének minősül, ebből következően azt az alperes oldalán felmerült oknak kellett tekinteni. A kormányzati döntés pusztán a létszámcsökkentés adott időszakon belül történő megvalósítását írta elő. Ezen belül azonban az alperesnek volt lehetősége arra, hogy az adott jogviszonyokra irányadó szabályozás alapján, jogszerűen intézkedjen az egyes jogviszonyok megszüntetéséről.

[24] A felmondási ok értelmezésével kapcsolatosan az MK. 95. számú állásfoglalás és az ahhoz kapcsolódó bírói gyakorlat, továbbá a vis maior fogalmának részletes értékelése a fentiekre tekintettel a jogvita eldöntése során nem volt irányadó.

[25] Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében a Kttv. 63. § (1) bekezdés a) pontjára, mivel a felperesek nem kormányzati szolgálati jogviszonyban, hanem a felek egyező nyilatkozata és a csatolt okiratok szerint munkaviszonyban álltak. Ezért jogviszonyukra a Kttv. 258. §-ában meghatározott kivételekkel az Mt. szabályai voltak alkalmazandók. Ebből következően az a tény, hogy a kormányzati szolgálati jogviszony jogszerűen megszüntethető kormányhatározaton vagy a kormány döntésén alapuló csoportos létszámleépítésre hivatkozással, nem érintette a jelen perben érvényesített felperesi keresetek jogalapját.

[26] Az Mt. 75. § (1) bekezdésével összefüggő elsőfokú ítéleti hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte, mivel ez a rendelkezés nem érintette a kereset érdemi elbírálását és a jogellenesség jogkövetkezményeinek az alkalmazását sem. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában nem hivatkozott az alperes elsőfokú eljárás során tett előkészítő iratára, azonban ez a körülmény sem befolyásolta a jogvita érdemi elbírálását. Az elsőfokú bíróság a felmondások jogellenességével összefüggő releváns körülményeket értékelte és érdemét tekintve megfelelő következtetést vont le a jogviszonyok megszüntetése jogellenességére.

[27] A másodfokú bíróság részben alaposnak találta az alperes fellebbezését az összecszerűség kérdésében, mivel nem teljes mértékben értett egyet a mérlegelés szempontjaival. Az alperes az Mt. 79.§ (1) bekezdésének b) pontja alkalmazásával járhatott volna el jogszerűen, ez utóbbi jogszabályhely alkalmazását a Kttv. 258.§ (7) bekezdése nem zárta ki. Az Mt. 66.§ (8) bekezdés c) pontja szerinti feltétel hiányában az alperes azonnali hatállyal 12 havi távolléti díj megfizetésével szüntethette volna meg a felperesek munkaviszonyát, mivel az I. rendű felperes munkaviszonya 2020. június 30-ig, a II. rendű felperesé pedig 2020. május 31. napjáig állt volna fenn, vagyis mindkét felperes esetében a felmondáskor a határozott időből több mint 12 hónap volt hátra.

[28] A Kttv. 193.§ (5) bekezdése 2-24 havi mértékben teszi lehetővé a jogellenesség jogkövetkezményeként járó átalánykártérítés összegének meghatározását. Az elsőfokú bíróság érvelésével ellentétben ez a jogellenesség szankciójának minősül, tehát az átalánykártérítés mértékének meghatározásakor a szankciós jelleget külön nem kellett értékelni. Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe az átalánykártérítés mértékét csökkentő tényezőként a felperesek jogviszonyának rövid időtartamát és azt a tényt, hogy a felmondásokat követően rövid időn belül elhelyezkedtek. Mindezekre figyelemmel a 12 havi távolléti díjnak megfelelő átalánykártérítés arányban állt az ügy körülményeivel, ezért a másodfokú bíróság ennek megfelelően változtatta meg az alperest terhelő marasztalási összeget.

[29] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében - részben - megváltoztatta és az alperes által fizetendő átalánykártérítés összegét 12 havi távolléti díj alapján az I. rendű felperes tekintetében 6.600 000 forintra, a II. rendű felperes tekintetében 7.200.000 forintra szállította le.

[30] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján szükséges volt az illeték viselésére vonatkozó rendelkezések megváltoztatása is. Az elsőfokú bíróság a Pp. 525.§-ával elletétben nem vizsgálta a felperesek munkavállalói költségkedvezményre való jogosultságát a kereseti hivatkozások ellenére sem. Az I. rendű felperest megillette a munkavállalói költségkedvezmény, a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet (továbbiakban. IRM rendelet) 1.§-a értelmében, mivel az alperesnél elért átlagkeresete nem haladta meg a 2016. évi nemzetgazdasági átlagkereset kétszeresét, azaz 2X263.200 forintot (526.200). A II. rendű felperest azonban a 600.000 forint összegű távolléti díjra tekintettel nem illette meg munkavállalói költségkedvezmény. Figyelembe kellett venni, hogy a felperesek a keresetben megjelöltösszekszerűség alapján részben, 50%-ban lettek pernyertesek. A pertárgyérték a Pp. 21.§ -a alapján a keresetben megjelölt marasztalási összegek alapján az I. rendű felperes tekintetében 13.200.000 forint, a II. rendű felperes tekintetében 14.400.000 forint volt. Mindezekre tekintettel kellett megváltoztatni az elsőfokú eljárási illetékre vonatkozó rendelkezést az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§ (1) bekezdése alkalmazásával.

Záró rendelkezések

[31] Az alperes fellebbezése 1.650.000 forint, illetve 1.800.000 forint összegben volt alapos, egyebekben azonban alaptalan volt. A felpereseket megillető perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdésére figyelemmel a marasztalási összeghez igazodóan határozta meg a másodfokú bíróság I. rendű felperes esetében 165.000, a II. rendű felperes esetében 180.000 forint összegben. Ebből le kellett vonni az alperest a fentiek alapján meghatározott részleges pernyertessége alapján megillető 40.000 forint, illetve 45.000 forint összeget. Ez alapján határozta meg a másodfokú bíróság a felperesek másodfokú perköltségét a Pp. 82.§ (2) bekezdése alapján.

[32] Az elsőfokú bíróság a Pp. 386.§ (3) bekezdése ellenére nem rendelkezett a fellebbezési illeték viseléséről a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.220/2020/6. számú végzése alapján, ezért azt az Itv.46.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság jelen határozatával pótolta.

Budapest, 2021. október 7.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró